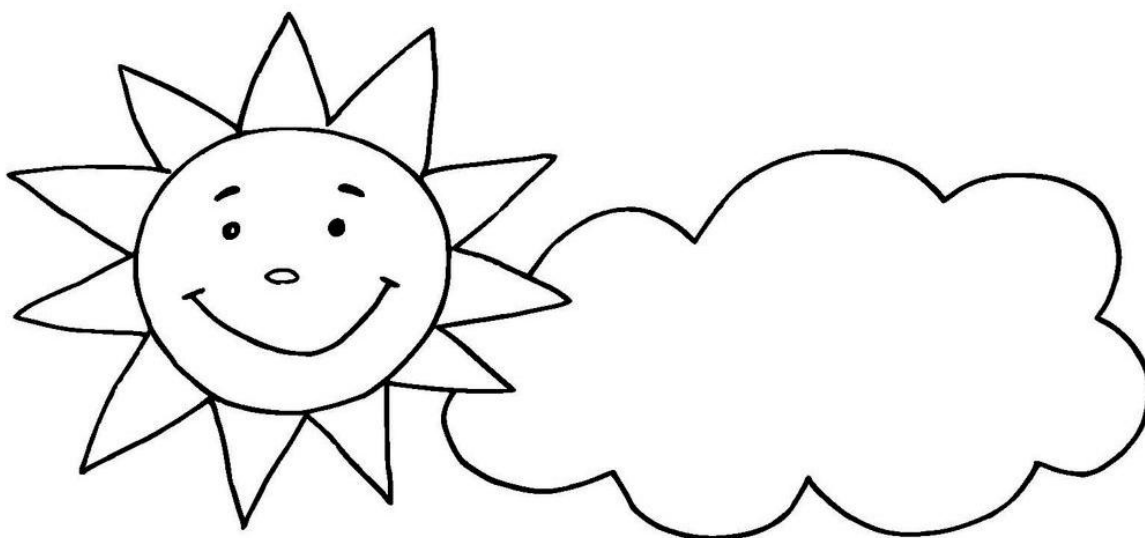

*Když vykoukne slunce ze studených mraků,
máme všichni radost, že už jaro je tu ...,*

(Barbora Kubíková, 6. A)

*Malý jarní literární sborníček
ZŠ J. Š. Baara*

*Ze slohových a literárních prací žáků
sestavila Mgr. Zdeňka Ditrichová.
Březen 2010*

Perličky

Živočichové se dělí na páteřníky a bezpáteřníky. (4. A)

„Jaké úrazy se nám mohou stát?“

„Nachlazení z jedné strany.“

„Nachlazení z jedné strany??“

„Jé – tak tedy nachlazení z obou stran!“ (2. A)

Časuj sloveso **pracovat**:

pracoval, pracuje, puďu do práce...

„Žula je písek, najdeme ji v lese po výbuchu sobky...“ (9. B)

„Co je pěnkava?“

„Voda s pěnou.“ (2.C)

„Co znamená: **sličná dívka**?“

„To je ta, co se **slíká**.“

„Co je to **otuřování**?“

„To je jako dělat něco s tučkou.“

Jaro máme rádi, já i kamarádi.
Na jaře si můžem hrát, v trávě se honit a spolu se smát...

(Milan Binder, 6. A)

Sněženky derou se na povrch,
petrklíč už vstává,
slunce vykouklo zpod mraků
a všude samá sláva...

(Kamila Tvrzová, 8.)

Náš školní lyžařský kurz

Náš lyžařský kurz začal letos 13. února. Sešli jsme se před školní budovou v Nové ulici v půl osmé. Počkali jsme na autobus, naložili jsme lyže, prkna a kufry, nastoupili jsme a už se jelo. Pan učitel Šimek nám rozdál čísla – a vždy, když řekl: „Slepice!“, museli jsme se ohlásit svým číslem, abychom věděli, zda jsme všichni. Fungovalo to výborně.

Do Jablonce nad Jizerou, do hotelu Krakonoš, jsme přijeli až po jedné hodině odpoledne, takže už jsme nedostali oběd, ale až večeři.

Po příjezdu jsme byli rozděleni do jednotlivých pokojů, dostali jsme klíče a vybalovali jsme si věci. Následovala vycházka do okolí a seznámení s půjčovnou lyží. Seznámili jsme se s ostatními účastníky kurzu a zavzpomínali jsme na minulý „lyžák“.

První dopoledne jsme my „snowboardáči“ šli do městského parku. Prováděli jsme tam různá cvičení – a také, jak správně padat. Odpoledne už jsme šli na „Jarák“. Nejdřív jsme nacvičovali takzvanou koloběžku, ale potom jsme už konečně vyjeli nahoru. Stále nám ale ještě nedovolili volné jízdy. Až poslední dvě jízdy jsme si mohli sjet kopec, ale jen ti, co na snowboardu opravdu umí. Další dny jsme už jezdili na velkém kopci Kamenci, kde je i snowpark.

Třetí den večer nám učitelé řekli, že následující ho dne se zájemci smějí zúčastnit i večerního lyžování. Neváhala jsem a ihned jsem se přihlásila, že půjdu. Na kopci jsme však večer byly jen dvě holky, jinak samí kluci.

Na vleku jsem jezdila s Pepou. Byl to pohodový kluk a dobře se s ním povídalo. Když se celá naše večerní parta vrátila do chaty, ostatní se už většinou chystali k spánku. A tak jsme šli také spát.

Poslední večer jsme měli jako vždy diskotéku. Tancovala jsem většinou s Jirkou. Nakonec jsem klukům pomohla s úklidem.

Poslední den ráno jsme si zabalili své osobní věci, uklidili jsme pokoje a čekali jsme na autobus. Jenže autobus měl nějakou poruchu, takže jsme čekali na jiný. Přijel až v pět hodin odpoledne! Naložili jsme věci a mohli jsme vyjet.

Cestou jsme si povídali. V Českých Budějovicích jsme vyložili věci, rozloučili jsme se a šli jsme plní zážitků domů.

Na lyžařském výcviku se mi moc líbilo. Naučila jsem se mnoho nového a našli jsme si nové kamarády. Příští rok bych ráda jela znovu, pokud budou peníze a volná místa v kurzu.

(Eva Grillová, 8. A)

Naše škola

Naše škola – to jsou samí sympatičtí lidé. Učitelé, třídní učitelka, spolužáci, pan ředitel i moje paní asistentka. Ta je velice milá, příjemná a upřímná – doufám, že stejný pocit má i ona ze mne, i když vím, že to se mnou nemá vždycky lehké. Někdy to se mnou musí být k nevydržení. To však musí posoudit ona, sám sebe hodnotit nemohu.

Až jednou tuto školu opustím, bude se mi stýskat po učitelích, po spolužácích i po mé paní asistentce.

(myšlenky Matěje Majzlika, 8. A)

Nejlepší přátelé

Nejlepší přátelé jsou od toho,
aby si řekli: DO TOHO!
A spolu se vznesli s nápadem,
který je přátelství základem...
Je těžké být dobrým přítelem,
s kterým by se dalo projít celým světem.
Musíš s ním být, i když nebude chtít.
Je to tvůj přítel – a ty s ním musíš být!
Zemřel bys pro přátelskou lásku,
i kdyby visela jen na jednom vlásku?

Bez přítele jsi ztracený – jsi úplně sám a bez nikoho.
A nakonec by ti bylo líto, že jsi jej zanechal samotného.
Važ si svého přítele,
přítel tě nenechá na holičkách,
zůstane s tebou, má tě moc rád.

(Tereza Vyskočilová, 8. A)

***Jestliže za mnou jednou přijdeš
a zeptáš se mne, co mám radši – jestli tebe, nebo svůj život,
odpovím ti, že svůj život.
Ty se otočíš a odejdeš – aniž bys věděla, že můj život
jsi TY...***

(Pavel Vrba, 8. B)

Zážitky z letošních jarních prázdnin...

Svárožná

Je neděle. Večer jdu do sklepa, abych si došel pro věci potřebné pro dlouhou pětidenní výpravu. S náručí plnou věcí důležitých pro cestování vycházím nahoru po schodech.

Věci, které jsem si včera přinesl ze sklepa, jsem si dnes v pondělí ráno sbalil. Rozloučil jsem se s maminkou a vyrazil jsem do zasněženého města. Mým prvním cílem bylo vlakové nádraží.

Na nádraží jsem se sešel se svými přáteli Smíškem, Sáhibem, Vazzim a Syslem. Nastoupili jsme do starého rezavého vlaku Českých drah a jeli jsme směr Železná Ruda.

Vystoupili jsme o zastávku dřív a do Železné Rudy jsme docházeli již pěšky. A proč jsme do těchto končin plných sněhu vlastně jeli? Mířili jsme totiž na jednu základnu nedaleko od Železné Rudy!

A tak tedy jdeme do Železné Rudy, tři kilometry od zastávky Špičák. Ale teď ještě tři kilometry po silnici a dva kilometry lesem! Sníh byl zatím jen po kotníky, ale i tak se šlo dost nepříjemně.

Pak to ale začalo být horší a horší. Sněhu přibývalo, byl hlubší a hlubší. Už ho bylo nad kotníky, pak pod kolena a najednou až po stehna našich nohou. Cesta tedy byla velice namáhavá a únavná. Ale už jenom 1, 2 km k základně!

Ale ta zdánlivě krátká cesta se zdála nekonečnou. Namáhavý byl každý metr! Bylo mi příšerně. Chvillemi jsem si myslel, že už padnu do sněhu a zůstanu tam ležet. Byl jsem už strašně unavený a zpocený námahou. Jenže najednou přišlo ještě střídání saní, na kterých jsme vezli materiální zásoby. Byl jsem zkrátka na řadě.

Saně obsahovaly desetilitrový kanystr s benzínem, pytel brambor, jídlo a sekeru. A cesta trvala snad věčnost – i když už to byl vlastně kousek! Připadalo mi to, jako by nás nějaký kouzelník vracel v čase a jako bychom šli stále na místě. Kdybyste potřebovali přirovnání, bylo to, jako když jíte nepřilíš chutnou polévku u tetičky. Jíte po malých lžičkách, ale přece jenom jíte, abyste tetičku neurazili. Ale dno talíře nikde!

Ale pánové a dámy, musím vás zklamat. Tento příběh už bude u konce. Za zatáčkou, která se zdála být nekonečná jako zeměkoule, se konečně objevila naše základna. Odemkli jsme, zatopili jsme a vlezli jsme si do teplých spacáků.

Sněží! Sněží – a za několik dní musíme zase touto cestou zpátky do Železné Rudy k vlaku ...

(Filip Mára, 8. A)

Jeden prázdninový zážitek...

O letošních jarních prázdninách jsem měla mnoho překrásných zážitků. O jednom z nich vám povím.

Stalo se to hned první den prázdnin. Jedu se „Sorbídem“ (to je kůň jménem Sorbon) na jízdárnu. Protože byl Sorbon celý týden „bez práce“, měl tendenci vyvádět nezbednosti.

Po uvolnění koně jsem šla skákat. Kdybych přímo nezbožňovala ten zodpovědný výraz v jeho očích, asi bych mu hned tak neodpustila.

Asi po desáté najíždíme na překážku ve výšce asi 100 cm. A Sorbído mi před ní zastavil takovým způsobem, že jsem přes překážku letěla sama. Spadla jsem. Ale chybami se člověk učí...

Najeli jsme na to spolu znova. No a tentokrát to zase bylo perfektní. Měla jsem radost. „Per aspera ad astra“ – přes překážky ke hvězdám...

(Eliška Pelechová, 8. A)

Já, kůň a jarní prázdniny

Z jarních prázdnin mám plno dobrých i dobrodružných zážitků. Ten jeden je nezapomenutelný.

Ráno jsem se vzbudila, převlékla jsem se a běžela do stáje. Tam jsem vyčistila svého koně Damiense, nasedlala jsem ho a nauzdila. Otevřela jsem bránu a vyjeli jsme.

Jela jsem s Damíčkem nejdříve po dlouhé polní cestě a potom kousek po silnici. Následovala i naše oblíbená louka, po které jsem se pak cvailem rozjela za svou kamarádkou a jejím poníkem Zoem. Všichni jsme společně vyrazili na naše oblíbené místo. Do lesa.

V lese bylo ještě ticho, ale na loukách už začaly běhat srny, zajíci i další zvířata. Sněhu už bylo málo, ale do kopce na dlouhé louce si každý rád zacválá. Cválaly jsme až k lesu. Tam už jsme zahlédly růst a kvést sněženky! Každá jsme si utrhly dvě sněženky a vpletly jsme je koníkům do hřívy. Damíkovi sněženky v hřívě moc slušely. Ale bylo už načase vyrazit dál...

Ještě jednou jsme se rozcválaly po louce, ale tato louka se mi opravdu stala osudnou. Damík se lekl motorky. Nějaký blázen. Asi nevěděl, že blízko je silnice! Damík se zakousl do udidla, což pro mě znamenalo problém – a roztryskal se! Já jsem nevěděla, co mám dělat. Tak jsem ho – už našťvaně – začala ještě víc pobízet, aby se konečně unavil. Nakonec jsem byla nucena použít i bičík, který pro případ nouze mám vždy s sebou. A Damiens nakonec, úplně uřícený, zastavil.

Doma jsem ho pak celého vysušila a vyčistila. Všechno tedy dobře dopadlo. Damík už od toho dostihu na louce trochu přibral a já mám radost, že jsem nespadla.

(Kristýna Hájková, 8. A)

Jarní prázdniny na horách

Jako každý rok jsme jeli na hory, na Šumavu, na Nové Hutě. Jeli jsme s taťkou, jeho přítelkyní, její dcerou a s mou sestrou. Každý den jsme vyráželi na svah dopoledne i odpoledne. Občas jsme zajeli na Zadov na noční lyžování. Na snowboardu jezdím už druhý rok a neskromně podotýkám, že si myslím, že jezdím dobře.

Jednoho večera jsme zase vyrazili na Zadov. Hrozně jsem se těšila. Jezdila jsem jako o život – nahoru lanovkou, dolů sjezdem. Skákala jsem skokánky, sjížděla bedny, otáčela jsem se při jízdě.

Z lanovky je vidět na sjezdovku i na skokánky. Když byl prázdný svah, rozhodla jsem se zkusit hodně velký skokánek, na který jsem si dosud ještě netroufla. Dobře. Povedlo se. Ladně jsem přistála a elegantně zabrzdila. Najednou slyším tleskání a pískání. Otáčím se, co to je, na koho a odkud to bylo. Nikde nikdo. Jen na mě koukali lidé z lanovky! Došlo mi, že to patřilo mně, a tak jsem se z legrace uklonila. No a ten kotrmelec! Dostala jsem opravdový záchvat smíchu, který nešel zastavit. A lidi na lanovkách se smáli také! Jenže pak už se přiblížili další večerní lyžaři, kteří nemohli vědět, čemu se směju, a tak si museli myslet, že jsem asi blázen. No a to možná někdy jsem.

Pak už jsem se raději dalším skokánkům vyhýbala. Co kdybych dostala zase záchvat smíchu?

(Ema Kučerová, 8. A)

Dobrodružství na střeše

Jedu takhle k babičce na prázdniny. Nudil jsem se. Najednou se objevili kamarádi a celý den jsme prováděli skopičiny.

Druhý den jsme dostali nápad, že si dojdeme do obchodu koupit energetické nápoje – Energy drinky. Co to udělá. Jenže špatně jsme počítali a jedna plechovka nám zbyla. Kdo ji dostane?

Na hřišti dostal Lukáš nápad, že plechovku s nápojem dostane ten, kdo vyleze na střechu plynárny. Byl to nápad výborný.

Vylezli jsme tam já a Lukáš. Ostatní se báli. Společně s Lukášem jsme vypili Energy nápoj a najednou se nám na střeše nějak zalíbilo. A od té doby jsme tam lezli často.

Nahnáno jsme měli, když jsme zpozorovali, že se blíží policejní vůz. To bychom asi špatně vysvětlovali. Rychle jsme slezli po hromosvodu dolů. Policejní vůz odjel, průšvih jsme tedy neměli. A další dobrodružství raději odložíme na některé další prázdniny.

(Tomáš Šíma, 8. A)

*Škola základ života,
užívej jí dosyta,
nos jen samé jedničky-
- jsou to přece hračky...*

(Kristýna Viktorová, 8. A)

*Český jazyk, to je věda,
když ti chybí nápověda.
Žena, růže, píseň, kost,
kdo to nezná, at' má zlost.
Příslovce a časy,
co tu je -
- a co tam schází?*

*Kde se píše jaké Í
a co je to rod životný?
My to dobře víme,
my jsme žáci gramotní.
Máme tu i pády,
M N E a M E s háčkem,
kam jen s tím minitaháčkem?
Ještě také TĚ a TEBE,
jednička jak modré z nebe.
Také větný rozbor,
už ho dobře známe,
příslovce a spojky
do pořádku dáme...*

(Eliška Pelechová, 8. A)

Téma slohové práce: Co mi leží v hlavě

O hrdosti českého národa

Český národ byl odjakživa hrdý a statečný. Dokazují to dějiny. Dokazuje to mentalita Čechů. Například při Mnichovské zradě v roce 1938 byl ochoten každý – mladý i starý – obětovat i život za svou vlast a bránit se nacistickému Německu. Jenomže ztráty na českých životech by byly příliš velké – asi proto se pan Beneš rozhodl podvolit se ...

Nebo při „přátelské pomoci vojsk Varšavské smlouvy“ v roce 1968 jsme se jako národ také dokázali postavit k situaci hrdě a čelem.

Jenomže doba se mění a po pádu socialismu se nyní vyskytují úplně jiné hrozby. Jednou z nich je všudypřítomná korupce. Korupce je jako rakovina, která rozežírá český národ zevnitř. Dnes se už výše postavení představitelé nestarají o blaho a prospěch státu a národa, ale jen o svůj vlastní zisk, o své pohodlí – a aby na to nikdo nepřišel.

Pokud se hrabivost a vůně velkého finančního zisku nepromění v „dobro“, naše měna propadne, ztratí svůj význam, jméno naší země bude zneuctěno a budeme žadonit o pomoc silnější a vyspělejší státy, aby pomohly.

Asi jen v nás mladých svítá naděje, že situaci změníme. Jen aby nás čestných bylo dost.

(David Matoušek, 8. A)

Nesud' člověka podle zevnějšku

Jednoho dne jsem šel jako obvykle s pejskem na pravidelnou procházku. Na obzoru se objevili nějací lidé, kteří mi už od pohledu připadali podezřelí. Když jsme se vzájemně přiblížili, zdrhnul jsem jako vyplašený zajíc. A mého hafíka jsem tam nechal!

Jak jsem tak stál za rohem jako vyplašená myš, honily se mi hlavou všelijaké myšlenky. Co všechno se může stát mému psovi, když jsem ho tam vlastně nechal těm divným lidem napospas?

Co když mi ji seberou? Co když ji unesou? Nebo ji pak najdu přejetou někde na silnici? To by bylo asi snad nejhorší. Lepší by už bylo, kdyby ji odvezli páni policajti. To by asi taky nebylo dobré, ale aspoň bych ji pak našel někde v útulku. Byla bez obojku, tudíž bez známky!

Najednou jsem sebral všechnu odvahu a vydal jsem se vstříc té bandě, vstříc nebezpečí. No a jak to dopadlo? Ta domnělá banda zločinců byli nakonec úplně normální lidé. Nad očekávání slušní. A když mi mého hafíka předávali, řekli, abych byl příště opatrnější.

(Vladislav Holoubek, 8. A)

Námět slohové práce:

Místo, kam se rád(a) vracím

Bydlím blízko parku Stromovka. V tomto parku znám plno skrytých a „tajných“ míst.

Mé nejoblíbenější místo se krčí za malým kopečkem, je stíněno mnoha stromy a houštinami. Je to můj hrad, místo klidu a ticha.

V zimě slouží jako hradby při sněhových válkách. Na jaře se tam objeví dokonale prales s množstvím bažin a porostem zelených stromů.

V létě mi toto místo skýtá přístřeší před vedrem a žhavým sluncem, ale slouží také jako výborný úkryt při hrách na schovávanou.

Na podzim se tam dá řídit v hromadách zářících barevných listů – a lézt po stromech.

O mé místo se dělím se svým bratrem a našimi bratřenci –
- Dominikem, Petrem a Lukášem. Máme toto místo rádi, protože jsme tam zažili už mnoho legrace a dobré zábavy. Stromy jako by nám tam vyprávěly celou dlouhou historii našich her a radostí, které jsme zde prožili.

(Andrea Doudová, 7. A)

Narodila jsem se ve městě. Žiji ve městě. Nemám ale město ráda. Miluji otevřenou krajinu, šeptající stromy, zpívající potůčky i upovídáný vítr, který si jemně pohrává s vysokou trávou a uzrálým obilím.

Mám ráda ranní štěkot psů, který se rozléhá celou venkovskou ulicí. K večeru ráda poslouchám neodmyslitelné bučení krav.

Líbí se mi žhnoucí letní slunce i černé bouřkové mraky, zamračené jako tvář perské kočky. Večer pozoruji východ měsíce i teď již plaché slunce, které se před měsícem schovává do temného lesa za vydatného doprovodu cvrčků.

Mám ráda své sousedy, kteří mě každé ráno zdraví a tradičně se ptají:
„Tak jakpak se dnes daří?“

Obdivuji prastarou lipovou alej, která se od dětství mého dědečka změnila jen nepatrně – jakoby z nepsaného zákona stromoví. Tajuplně se tváří starý opuštěný hřbitov, u kterého lipová alej naší ulice končí.

Narodila jsem se sice ve městě za doprovodu klaksonů aut, to však neznamená, že ve městě strávím celý život.

(Martina Lukešová, 8. A)

Místo, kam se ráda vracím, vlastně ani není místo. Není to žádná louka, žádná místnost. Je to svět.

Svět, který nikdy nikdo neviděl, nevytvořil, ale přitom všichni vědí, že je, že existuje. Většina lidí ho navštěvuje, i když se nikdo z návštěvníků nikdy nesetká s návštěvníkem jiným.

Je to svět, který nemá hranice a který je pro každého jiný. Každý ho vidí jinak, a přestože je nekonečně velký, nezabírá na Zemi ani nikde ve vesmíru žádné místo.

Do tohoto světa může vejít kdokoli, kdykoli, při jakékoliv činnosti a na jakémkoliv místě.

Tento svět má mnoho bran. Nejvíce bran mají děti. Děti tento svět navštěvují – dá se říci pořád. Čím víc lidé stárnou, tím víc těch bran ubývá, a pak tento svět dospělým uniká dál a dál, až pomalu zanikne. I když se i mezi dospělými najdou výjimky, kterým je tento svět blízký stejně jako dětem v útlém věku.

Svět, o kterém mluvím, se nazývá **svět fantazie**. Jeho označení se překládá do různých jazyků po celém světě.

Já do tohoto světa unikám velmi často a doufám, že mně se jeho brány nikdy nezavřou. Přála bych si, aby pro všechny děti i dospělé zůstaly brány tohoto světa navždy otevřené dokořán a aby se nikdy nikomu nezavřely. Aby lidé do světa fantazie unikali při četbě, ve spánku, při sledování filmu – i jen tak v normálním životě. Snad tato má myšlenka nebude patřit jen do světa fantazie...

(Barbora Uhlířová, 7. B)

Je mnoho míst, kam se rád vracím. A je mnoho míst, ke kterým cítím jakési vnitřní pouto. Ale jen jedno stojí za to, abych vám je přiblížil. Je to srub, kam jezdím s oddílem. Tak tedy...

Jdete po louce, která voní trávou a rozkvetlým kvítím. Na květech se ještě jako perly třpytí kapky rosy. Po své levici máte na dosah les, který šumí a někdy také nařiká, jak se ohýbá ve větru.

A tu jako by vyrostla ze země špice strážní věže. Po chvíli už stojíte na vrcholu kopce a vidíte krále údolí – srub. Místo hradeb mu slouží potok a místo osobní stráže zaujímají vysoké stromy. A vedle majestátního srubu jako jeho družka se tyčí ještě majestátnější právě ona věž, která ještě před několika minutami vykukovala ze země.

Po sestupu do údolí jako byste slyšeli, jak král srub dýchá. Do nosu se vám verve vůně mízy, pryskyřice a pokácených stromů. Míza je královo zlato a ty stromy oběti, které za to zlato musely padnout jako vojáci, co bojovali za svého panovníka – aby padli za poklad, na který si nikdy nesáhnou.

Když opouštím toto údolí i s jeho králem, vždy tajně doufám, že jsem ztratil zpáteční jízdenku. A nejsem rád, že se opět vracím do všedního života.

(Vladislav Holoubek, 8. A)

Barevný den

*To žluté je Slunce.
Růžová, ta sluší mé mamce.
Při výtvarce nápad mám,
na tátu si vzpomínám.
A když venku prší,
duhový deštník, ten všem sluší.
A tak je to každý den.
K tomu stačí úsměv jen.*

(Kateřina Švarcová, 7. A)

***Jaro máme vždy po zimě,
přestaly zlobit meluzíny v komíně.
Květiny už rostou před očima,
je poznat, že jaro začíná!
Sluníčko svítí čím dál víc,
kdepak teď jezdit na saních!
Nám jaro vůbec nevadí –
- děti na loukách dovádí.***

(Lenka Pekárková, 6. A)

*V tomto období končí zima,
začíná jaro, které je tak prima!
A tak zase po roce
začínají Velikonoce,
z chalup voní beránci,
děvčata chystají kraslice,
ať jsou kluci šťastní velice!*

(Eliška Zikešová, 6. A)